

(Kort bemærkning).

Villy Søvnal (SF):

Jeg skal undskylde over for fru Elisabeth Arnold. Jeg nåede det simpelt hen ikke. Der var en del, jeg skulle have svaret på.

Hvad angår skattereformen, tror jeg, fru Elisabeth Arnold udtrykte det sådan, at man kunne mene, at det ramte skævt. Det behøver man ikke at mene, det kan man undersøge. Det rammer skævt. Ugebrevet Mandag Morgen lavede en dokumentation i et aprilnummer, hvor de brugte næsten SF'ske vendinger om skævheden i det, og det var understøttet af undersøgelser fra bl.a. revisionsfirmaet Price Waterhouse, hvor man helt konkret udregner, hvad det betyder for de forskellige indkomstgrupper. Hvis der med skævhed menes, at det er uretfærdigt, at jo større indkomst man har, jo større skattelettelse får man, så var skattereformen skæv.

De lavindtægtsgrupper, der havde forventet noget af skattereformen, fik ikke noget. Det, de fik, blev ophævet af stigningen i de grønne afgifter.

Hvad angår orlovsordningerne, var det, vi ankede imod i forbindelse med finanslovforliget, at man vedrørende forældreorloven aftalte at sænke satsen fra de da gældende 80 pct. til de nu gældende 70 pct. og i 1997 ned på 60 pct. Det betyder, at det bliver mindre attraktivt for forældre at gå på orlov. Det sker, samtidig med at hovedparten af kommunerne er i gang med at nedtrappe det tilskud, de kunne lægge oven i forældreorloven. Det betyder summa summarum, at det økonomisk bliver stadig mindre attraktivt, og det er også grunden til, at færre går på orlov.

Hvis man anser det for en kvalitet i et samfund at opføre sig fornuftigt i forhold til arbejdsløsheden ved at bytte folk ind, der har brug for arbejde i en periode, mod at folk, der i en periode f.eks. har små børn, bytter sig fri for arbejde, så synes vi, det er et socialpolitisk tilbageskridt at bevæge satsen fra 80 pct. til 70 pct. og senere 60 pct. Det er den ene del af det.

Den anden del er skraldemandsmodellen, som man reelt ødelagde med kravet om, at det skulle være 13 uger efter hinanden. Vi syntes, det var både snildt og egentlig også meget solidarisk, at mennesker sagde: Vi vil gerne tage et nyt menneske ind på vores arbejdsplads; vi deler arbejdet, sådan at vi arbejder 4 dage og går på dagpenge den 5. dag, hvorved der bliver plads til den 5. Det var egentlig en meget solida-

risk måde, og det sikrede oven i købet 100 pct. genbeskæftigelse som den eneste af orlovsordningerne, og derfor forstår vi slet ikke, hvorfor man ville afskaffe lige præcis den.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Det er lige før, jeg synes, der gik et nærmest Anders Fogh Rasmussensk citat over talerstolen, da fru Elisabeth Arnold talte om SF som nogle, der ville lade en lind strøm løbe ud af de offentlige kasser. Man kunne nærmest høre, at det fossede.

I øvrigt vil jeg sige, at jeg ikke tror, fru Elisabeth Arnold har hørt min tale. Jeg har jo brugt hele min tale til at argumentere for, at vi, hvis vi laver en langsigtet plan, som både tænker beskæftigelse og velfærdssamfund sammen i en helhed, kan lave en plan og en målsætning for de næste 20-30 år, som gør, at vi – netop fordi vi er ved at have luft økonomisk, netop fordi meget af det, der bliver sagt fra højre side af salen, er forkert – har en chance for at forene økonomi og velfærdsudbygning. Det er jo det, jeg gerne vil have sagt i dag. Det er det, der er helt interessant at få frem også i offentligheden: at det er den nye situation, vi har, den nye bane, vi har at diskutere på.

Om orlov. SF mener, at vi skal have en orlovsreform. Den skal bestå i, at det skal aftales, ligesom vi har en ferielov osv., at det er en selvfølge som en del af et velfærdssamfund, at vi har adgang til orlov, det bliver lagt ind i et system osv. Dermed er det også aftalt og vil indgå i overenskomster.

Endelig vil jeg bemærke, at når vi siger »egne præmisser«, er det, fordi vi gerne vil tage afstand fra to ting. På den ene side vil vi tage afstand fra alt for megen tendens til passiv forsørgelse, hvor mennesker bliver frataget retten til at være kusk for egen vogn og selv tage initiativ. Derfor skriver vi »egne præmisser«. På den anden side tager vi også afstand fra nogle, der så siger: Jamen så skal der stilles en forfærdelig masse rigoristiske krav. Jeg siger ikke, at det udtryk, vi har valgt, nødvendigvis er det bedste, men tankegangen er jo at finde den vej, som betyder, at man tager dem, der er udstødte, dem, der er arbejdsløse alvorligt, og at det er det, man bygger på, og ikke på, at nogle systemer skal fungere.